

Arrest

nr. 148 966 van 30 juni 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

De Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel, Migratie
een Administratieve Vereenvoudiging.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 30 juni 2015 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 18 juni 2015 houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (onder de bijlage 26 quater) aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op diezelfde datum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juni 2015 om 15.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Daniele Grace PIERRE, die loco advocaat Samira GAZZAZ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Souad BOUMAHDI, die loco advocaat Edda MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 27 maart 2015 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in in België.

1.2. Op 18 juni 2015 wordt beslist tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”.

2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bedoelde vordering. Zij werd ingediend op maandag 29 juni 2015 na kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk. Ter terechtzitting doet de verwerende partij afstand van de in de nota met opmerkingen opgeworpen exceptie van laattijdigheid daar zij beaamt dat de beroepstermijn gerespecteerd werd.

2.3. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.4. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.4.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.4.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat in casu vast en wordt niet betwist door verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.5 Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.5.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

2.5.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.5.2.1. Verzoekende partij voert onder meer de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en de artikelen 1, 4, 6, 7, 18, 19 en 21 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Verzoekende partij betoogt dat zij bij een terugkeer naar Spanje een risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling. Zij stelt via Melilla het Spaanse grondgebied te hebben betreden en dat haar vingerafdrukken werden genomen. Daarna werd zij verzocht het Spaanse grondgebied te verlaten. Tijdens haar kort verblijf aldaar werd haar geen materiële hulp geboden noch werd haar informatie gegeven over de asielprocedure aldaar. Uit diverse gezaghebbende bronnen blijkt dat er belangrijke schendingen zijn van de onthaalcondities van asielaanvragers in Spanje en in de behandeling van hun asielaanvraag. Verzoekende partij verwijst naar diverse rapporten en meent dat hieruit duidelijk blijkt dat zij slachtoffer zal worden van een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM. De verwerende partij verwijst naar rapporten van 2012 en 2013 en het administratief dossier bevat geen enkel document dienaangaande zodat de Raad zijn legaliteitscontrole niet kan doorvoeren. De door de verzoekende partij aangehaalde rapporten tonen tevens een schending aan van de richtlijnen 2003/9/EC, 2004/83/EC en 2005/85/EC. De grondrechten van asielzoekers zijn in Spanje niet gegarandeerd, te weten de condities inzake het onderzoek van de asielaanvraag, de rechtsbijstand, toegang tot de procedure, bescherming tegen verwijdering. Verder verwijst de verzoekende partij naar rechtspraak van de Raad van 2014. Er zijn geen garanties dat verzoekende partij niet zal terug gestuurd worden naar Melilla en dat zij zal toegelaten worden tot de asielprocedure. Zij wijst op de problemen die zij had in Syrië en het feit dat men geen enkele rekening heeft gehouden met haar individuele omstandigheden. Zij is immers een gescheiden alleenstaande vrouw die haar land ontvlucht is met haar moeder. In Syrië – oorlogsgebied- maakt zij dan ook deel uit van een kwetsbare groep, hetgeen niet terdege onderzocht is door de verwerende partij.

Voorts is een terugkeer naar Spanje een inbreuk op artikel 8 EVRM. Zij heeft namelijk verschillende familieleden in België, meer bepaald de zus van haar moeder die de Belgische nationaliteit heeft en in België verblijft met haar ganse familie. Dit rechtvaardigt het verblijf van verzoekende partij in België. Zij heeft de nauwe banden met deze familie onderlijnd. Haar afhankelijkheid wordt verklaard door haar broosheid en psychologische toestand. Zij woont samen met haar tante die zich voor haar en haar moeder garant stelt gedurende de behandeling van de asielaanvraag. Dit is een reële band van afhankelijkheid.

2.5.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een verdragsluitende Staat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 95, punt (b)).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling bij verwijdering naar het land van bestemming, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Zo stelt het EHRM dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Om het bestaan van een risico op slechte behandelingen na te gaan, dienen volgens het EHRM de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons. v. Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said v. Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal v. Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, § 111; EHRM 20 september 2007, nr. 45223/05, Sultani v. Frankrijk, par. 67; EHRM 26 april 2005, nr. 5366/99, Müslim v. Turkije, par. 70 en EHRM 29 april 1997, nr. 24573/93, H.L.R. v. Frankrijk, par. 41) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, nr. 46827/99 en 6951/99, Mamatkulov en Askarov v. Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkije, § 68).

Waar de verzoekende partij beweert dat zij lid is van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan slechte behandelingen, treedt de bescherming onder artikel 3 van het EVRM in werking wanneer de verzoekende partij aannemelijk maakt dat er ernstige redenen zijn om het bestaan van zulke praktijken alsook het lidmaatschap van de betrokken groep voor waar aan te nemen (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (e); EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoonst van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh v. Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 359 in fine). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas e.a. v. Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. Verenigd Koninkrijk, § 107 en EHRM, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (f)). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Voorts blijkt uit het arrest van het Europees Hof voor Justitie van 21 december 2011 inzake N.S. tegen Secretary of State for the Home Department dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (het Handvest) betreffende het '*verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*' en dat een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM, niet dat een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en

rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin-II-Verordening (thans de Dublin-III-Verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter *“ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest”* (cf. N.S. t. Secretary of Home Departement, 86.) is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin-III Verordening bepaalt thans het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin-III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg slechts verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM. De tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen moeten dan ook van die aard zijn dat ernstig gevreesd moet worden dat de asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM en de bewijslast ter zake berust in de eerste plaats bij de verzoekende partij.

2.5.2.3. De Raad stelt vast dat daarnaar gevraagd in het zogenaamde Dublin-gehoor, verzoekende partij stelde ,met betrekking tot de omstandigheden van opvang of behandeling, die haar verzet tegen de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat - i.e. Spanje - zouden kunnen rechtvaardigen dat zij geen problemen in Spanje gekend heeft voor wat betreft opvang en behandeling maar dat zij niet terug wilde omdat ze er niemand kent en omwille van de slechte levensomstandigheden. Voorts blijkt dat verzoekende partij initieel ontkende in Spanje asiel te hebben aangevraagd en dat enkel haar vingerafdrukken werden genomen ter controle. Evenwel blijkt uit het vingerafdrukkenonderzoek dat verzoekende partij wel degelijk asiel heeft aangevraagd in Spanje. Na een verblijf van anderhalve maand in een opvangcentrum in Melilla koos verzoekende partij er zelf voor om door te reizen naar België. Duidelijk is dat het thans in het verzoekschrift geponeerde verhaal dat zij, na het nemen van haar vingerafdrukken, door de Spaanse autoriteiten onmiddellijk verzocht werd het land te verlaten en dat zij tijdens haar kort verblijf aldaar geen materiële hulp kreeg noch informatie over de asielprocedure aldaar, geheel tegenstrijdig is met enerzijds de objectieve vaststellingen inzake het feit dat verzoekende partij wel degelijk de mogelijkheid heeft gehad een asielaanvraag in te dienen in Spanje alsook anderzijds haar eigen verklaringen dat zij gedurende anderhalve maand in een opvangcentrum verbleef (en aldus wel degelijk materiële hulp kreeg) en zij aldaar geen problemen kende. Gelet op deze vaststellingen komen de thans in het verzoekschrift geuite beweringen over de ondergane behandelingen in Spanje op het eerste zicht als volkomen ongeloofwaardig over. Uit de initiële verklaringen van de verzoekende partij alsook uit het vingerafdrukkenonderzoek kan niet anders dan besloten worden dat verzoekende partij wel degelijk geïnformeerd werd over de asielprocedure, dat zij materiële bijstand kreeg en dat zij geen enkel probleem ondervond tijdens haar verblijf in Spanje.

Samen met de verwerende partij dient de Raad in de eerste plaats vast te stellen dat verzoekende partij aangaande haar behandeling in Spanje tijdens het Dublin-gehoor stelde geen problemen gekend te hebben inzake opvang en behandeling. Gelet op hetgeen vooraangaat, kan de geloofwaardigheid van

verzoekende partij haar thans in het verzoekschrift geuite verklaringen op het eerste gezicht niet worden aangenomen en komen zij eerder als manifest ongeloofwaardig voor. Op het eerste zicht kan dan ook niet worden vastgesteld dat verzoekende partij tijdens haar verblijf in Spanje voorwerp is geweest van een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt voorts dat de Spaanse autoriteiten expliciet hebben ingestemd met de terugname van de verzoekende partij onder artikel 18 (1)b van de Dublin-III-Verordening, hetgeen onmiskenbaar inhoudt dat verzoekende partij haar verzoek om internationale bescherming bij de Spaanse autoriteiten zal kunnen verderzetten. Tevens blijkt dat de transfer naar Madrid is voorzien en dat overgedragen personen door het Rode Kruis worden opgevangen. Los nog van de vaststelling dat verzoekende partij tijdens haar verblijf in een opvangcentrum in Spanje geen problemen gekend heeft, maakt zij thans evenmin aannemelijk dat bij haar overdracht zij dreigt terecht te komen in een opvangcentrum waar zij wel problemen zou kennen.

2.5.2.3. De verzoekende partij levert op het eerste gezicht geen begin van bewijs van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij overdracht naar Spanje, omwille van omstandigheden eigen aan haar geval en die zijn te onderscheiden van de algemene behandeling van asielzoekers of Dublinterugkeerders in Spanje, het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Hoewel de verzoekende partij in haar verzoekschrift verder verwijst naar een aantal rapporten die een algemene situatie in Spanje beschrijven, is dit niet voldoende, nu de verzoekende partij nalaat om haar specifieke beweringen te staven door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, nr. 46827/99 en 6951/99, Mamatkulov en Askarov v. Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkije, § 68).

In casu toont de verzoekende partij prima facie het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet aan.

2.5.2.4. Wat de algemene situatie in Spanje betreft

Nu op het eerste gezicht het individuele karakter van de beweerdde schending van artikel 3 van het EVRM niet is aangetoond, gaat de Raad vervolgens na of de verzoekende partij met de algemene informatie en de algemene rapporten waarnaar zij verwijst en waaruit zij citeert, op afdoende wijze aantoonst dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort die worden blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132) die strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

De Raad merkt vooreerst op dat de verweerder voorafgaand aan de overdracht aan Spanje wel degelijk een grondig onderzoek heeft gevoerd naar de conformiteit van deze overdracht met artikel 3 van het EVRM waarbij tevens rekening werd gehouden met verzoeksters verklaringen tijdens haar Dublingehoor.

De verweerder heeft het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM aldus beoordeeld aan de hand van verzoeksters verklaringen en informatie, afkomstig van zeer gezaghebbende en onafhankelijke instanties omtrent de algemene situatie van behandeling, opvang en procedurele omkadering van asielzoeker en Dublinterugkeerders in Spanje. Er kan aldus op het eerste gezicht worden besloten dat de gemachtigde heeft gehandeld in overeenstemming met de rechtspraak van het EHRM en het arrest van 21 december 2011 van het Hof van Justitie in de zaken C-411/10 en C-493/10.

De informatie die de verweerder heeft geconsulteerd en waarop hij zijn beoordeling heeft gesteund, werd toegevoegd aan het administratief dossier zodat verzoekende partij niet kan gevolgd worden waar zij meent dat dit dossier geen enkel stuk dienaangaande bevat. Verzoekende partij beperkt zich in haar verzoekschrift tot het verwijzen naar een aantal rapporten en een persbericht doch laat na de concrete motieven in de bestreden beslissing aangaande de overdracht naar Spanje en het feit dat uit de door de verwerende partij geconsulteerde bronnen niet blijkt dat dit een schending zou inhouden van artikel 3 EVRM, te weerleggen. Verzoekende partij ontkracht de gedetailleerde bevindingen van verwerende partij niet door het louter verwijzen naar een aantal rapporten zonder ook maar enige moeite te doen in haar verzoekschrift op grond van welke specifieke vaststellingen in de door haar aangehaalde bronnen zij tot de conclusie komt dat zij bij een overdracht onderworpen zal worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Zij beperkt zich tot een aantal vage stellingen,

met name dat de grondrechten van de asielaanvragers niet gegarandeerd zijn, maar laat na haar bevindingen te onderbouwen op zo een wijze dat het de bevindingen van de verwerende partij, die wel zeer gedetailleerd zijn met duidelijke verwijzingen naar bronnen, onderuit kan halen. Het loutere feit dat bepaalde bronnen waarnaar de verzoekende partij verwijst van recentere datum zijn, maakt niet dat de bevindingen van de verwerende partij niet meer zouden gelden.

Uit het rapport van Human Rights Watch van januari 2015 waarnaar de verzoekende partij verwijst, blijkt dat de grenscontrole versterkt is ter hoogte van de enclaves Ceuta en Melilla. Tevens blijkt dat er zich problemen voordeden in detentiecentra alsook wordt melding gemaakt van eventuele wetswijzigingen, doch uit deze vermeldingen in het rapport kan op het eerste zicht niet besloten worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Spanje momenteel dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Spanje worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM. Hetzelfde kan gezegd worden over het rapport van Human Rights Watch van 2014. Ook de door de verzoekende partij aangehaalde communiqués en persbericht kunnen op het eerste zicht geen ander licht op de beoordeling gemaakt door de verwerende partij werpen.

Wat betreft de alarmerende situatie van migranten zonder papieren in opvangcentra in Ceuta en Melilla en het ernstige probleem van overbevolking in die centra, gaat de verzoekende partij er tevens aan voorbij dat in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat haar transfer *“voorzien is naar Madrid, waar het werk van de politie voor de bevordering van de culturele diversiteit werd aanbevolen door Dhr Ruteere in zijn verslag van 6 juni 2013”*. Zij maakt derhalve niet aannemelijk dat zij ingevolge de bestreden beslissing in de opvangcentra van Ceuta of Melilla zal terechtkomen.

De verzoekende partij toont evenmin met concrete elementen aan dat zij in het licht van de informatie uit de aangehaalde rapporten een groot risico loopt om gerepatrieerd te worden naar Syrië vooraleer is vastgesteld of zij al dan niet internationale bescherming behoeft. Zij toont evenmin aan dat de Spaanse instanties haar zullen verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van haar verzoek om internationale bescherming. In de bestreden beslissing wordt benadrukt dat de Spaanse autoriteiten instemden met het verzoek voor de terugname van de verzoekende partij op grond van artikel 18, § 1, b, van de Dublin III-verordening, wat aantoonde dat haar asielaanvraag in Spanje nog hangende is. Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Spanje voor de behandeling van de asielaanvraag van de verzoekende partij wordt in de bestreden beslissing benadrukt dat Spanje een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Spanje dan in België zou genieten. Spanje heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Spaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Er wordt niet betwist dat Spanje onafhankelijke beroepsinstanties kent voor beslissingen inzake detentie en verwijdering en dat, indien nodig, voorlopige maatregelen gevraagd kunnen worden met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Noch uit de verwijzing naar de rapporten van verzoekende partij in haar verzoekschrift, noch uit het administratief dossier kan worden afgeleid dat een overname van de verzoekende partij door Spanje ipso facto, alleen reeds omwille van het gegeven dat zij in het kader van Dublin wordt overgedragen en de behandeling van haar asielaanvraag wordt overgenomen door Spanje, een schending van artikel 3 van het EVRM zou impliceren.

Er is prima facie geen reden om te besluiten dat de Spaanse autoriteiten de verzoekende partij geen toegang zouden verlenen tot de asielprocedure. Evenmin kan op het eerste gezicht worden vastgesteld dat de asielprocedure in Spanje dusdanige gebreken vertoont dat het risico zou bestaan dat verzoekende partij met miskenning van het non-refoulementbeginsel en/of zonder dat haar asielaanvraag werd behandeld naar haar land van herkomst zou worden gerepatrieerd.

De verzoekende partij slaagt er, met de verwijzing naar algemene informatie dan ook op het eerste gezicht niet in om aannemelijk te maken dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Spanje momenteel dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Spanje worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij brengt geen concrete en voldoende wegende elementen bij waaruit kan blijken dat de bevindingen van verwerende partij op heden niet meer zouden kunnen worden gehandhaafd. De verzoekende partij slaagt er dan ook niet in om de relevante en pertinente motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij bij een terugname door Spanje bloot zal komen te staan aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in de zin van artikel 3 van het EVRM wegens een systematische praktijk van slechte behandelingen van asielzoekers of Dublinterugkeerders en/of een systematisch falen van de Spaanse autoriteiten met betrekking tot het verzekeren van de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG.

2.5.2.3. Gelet op hetgeen voorafgaat, concludeert de Raad dan ook dat de verzoekende partij op het eerste gezicht geen concrete elementen aanbrengt die doen blijken dat zij, ingeval van overdracht naar Spanje, omwille van omstandigheden eigen aan haar geval dan wel omwille van de algemene situatie voor asielzoekers en Dublinterugkeerders in Spanje, bij haar overdracht een gegronde vrees dient te koesteren voor folteringen of voor onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in strijd met artikel 3 van het EVRM.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij prima facie geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

2.5.2.4. Ten slotte is het aan verzoekende partij om aan te tonen dat zich in België familieleden bevinden waardoor zij in aanmerking komt voor artikel 17, (2) Verordening 604/2013. Immers ook het EHRM beperkt het begrip “gezinsleven” in beginsel tot het kerngezin en gaat na of er een voldoende ‘graad’ van gezinsleven kan worden vastgesteld. In de mate waarin de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM en betoogt dat haar gezinsleven zich volledig in België situeert, merkt de Raad op dat de term ‘familie- en gezinsleven’ zoals bedoeld in artikel 8, eerste lid van het EVRM, een autonoom begrip is dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Voor zover de verzoekende partij zich wenst te beroepen op een familieleven met haar tante en diens gezin, laat de Raad gelden dat, waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen (schoon)ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten. In casu beperkt de verzoekende partij zich ertoe te stellen dat zij inwoont bij haar tante en dat er nog andere familieleden op het grondgebied verblijven. Met een loutere verwijzing naar de samenwoning en het hebben van familieleden op het Belgische grondgebied alsook de subjectieve overtuiging van de verzoekende partij dat zij de steun van deze familie nodig heeft toont de verzoekende partij echter niet aan in België afhankelijk te zijn van deze familieleden. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd. De schending van artikel 8 van het EVRM kan op het eerste zicht niet worden aangenomen.

De verzoekende partij toont met haar uiteenzetting op het eerste zicht geen schending aan van enig door haar aangehaalde hogere rechtsnorm.

Aangezien verzoekende partij, zoals hieronder zal blijken, geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel heeft aangetoond, is er geen reden om in deze stand van het geding de overige door verzoekende partij in haar middel geschonden geachte bepalingen of beginselen te bespreken.

2.6. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.6.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.(artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

2.6.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Verzoekende partij verwijst desbetreffend naar hetgeen gesteld in het kader van de schending van de artikelen 3 en 8 EVRM.

De Raad verwijst naar zijn bespreking ter zake. Er wordt geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend vijftien door:

Mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. L. JANS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JANS

S. DE MUYLDER